

Sygn. akt III KK 174/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 maja 2018 r.,
sprawy J. O.,
skazanej za czyn z art. 157 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt V Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 stycznia 2017r.,
sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 stycznia 2017 roku w sprawie II K [...], Sąd Rejonowy w G. uznał J. O. za winną tego, że:” w dniu 10.03.2015 r. w G. przy ul. D., siedząc w samochodzie Toyota Corolla i cofając pojazd by odjechać z parkingu, uderzyła otwartymi lewymi drzwiami od strony kierowcy stojących w świetle otwartych drzwi i uniemożliwiających oskarżonej zamknięcie drzwi H. D. i Z. D., na skutek czego Z. D. upadła i doznała złamania odcinka kości promieniowej prawej, co spowodowało u niej naruszenie czynności narządów ciała na okres dłuższy niż siedem dni, tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 37a k.k. w zw. z art.

34 § 1, § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k., skazał ją na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin miesięcznie. Na mocy art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżoną obowiązek zadośćuczynienia Z. D. za doznaną krzywdę poprzez zapłatę jej kwoty 1000 (tysiąc) złotych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonej, zarzucając:

- 1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia;
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść;
- 3) obrazę prawa materialnego.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonej, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 28 czerwca 2017r., sygn. akt V Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanej J. O., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając: „uchylenie przepisu art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. poprzez zaniechanie uchylenia na skutek wniesionej apelacji, a niezależnie od podniesionych w niej zarzutów, wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 stycznia 2017 r., sygn. akt II K [...] - w sytuacji, gdy obrońca oskarżonej nie wziął udziału w części czynności procesowych, przeprowadzonych przez Sąd I instancji na rozprawie w dniu 13.09.2016r., zaś jego udział w rozprawie był obowiązkowy w rozumieniu art. 79 § 1 pkt 3 i 4 oraz § 3 k.p.k.”.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroków Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 czerwca 2017r., sygn. akt V Ka [...], oraz Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 stycznia 2017 r. sygn. akt II K [...] i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G. jako sądowi I instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w G. wniósł o oddalenie jej, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanej jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Jak już wspomniano J. O. została skazana na karę ograniczenia wolności. W związku z tym obrońca mógł wnieść kasację wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 1 i § 4 pkt 1 k.p.k.).

Sąd ad quem rozpoznał podniesiony przez obrońcę w czasie rozprawy odwoławczej zarzut apelacyjny dotyczący obrazy art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., powielony obecnie w kasacji. W uzasadnieniu wyroku Sąd odwoławczy słusznie wskazał, iż wobec oskarżonej nie zachodziły przesłanki z art. 79 § 1 i 2 k.p.k., o których mowa w treści art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Zasadnie powołał się na treść opinii sporządzonej przez biegłych psychiatrów w dniu 14 czerwca 2017r., którzy jednoznacznie stwierdzili, iż J. O. nie jest chora psychicznie ani upośledzona umysłowo, a w chwili popełnienia czynu nie miała zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem(k.299-301). W konsekwencji trafnie uznał, że nie zachodzą wobec J. O. warunki z art. 79 § 3 lub 4 k.p.k. Ponadto Sąd odwoławczy słusznie nie zgodził się z zarzutem, iż obrońca nie uczestniczył w rozprawie w dniu 13.09.2016r. Z protokołu rozprawy wynika bowiem, że obrońca nie uczestniczył jedynie w tym fragmencie rozprawy, kiedy to Sąd dokonał weryfikacji obecności przybyłych i wezwanych osób, a następnie wydał postanowienie odnośnie prowadzenia w dalszym ciągu rozprawy uprzednio odroczonej, a także niewielkiej części czynności przesłuchania świadka H. D., w trakcie którego obrońca stawiał się na rozprawie. Przewodnicząca niezwłocznie odczytała mu ten fragment zeznań świadka, podczas którego nie był obecny (k. 199 verte, tom I akt sprawy). Obrońca ponownie stawiając zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. zmierza do wywołania dublującej kontroli orzeczenia Sądu I instancji przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym, co jest zabiegiem niedopuszczalnym na gruncie obowiązujących norm prawnych.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy oddalił kasację, jako oczywiście bezzasadną oraz obciążył skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

